

דברי הכפר

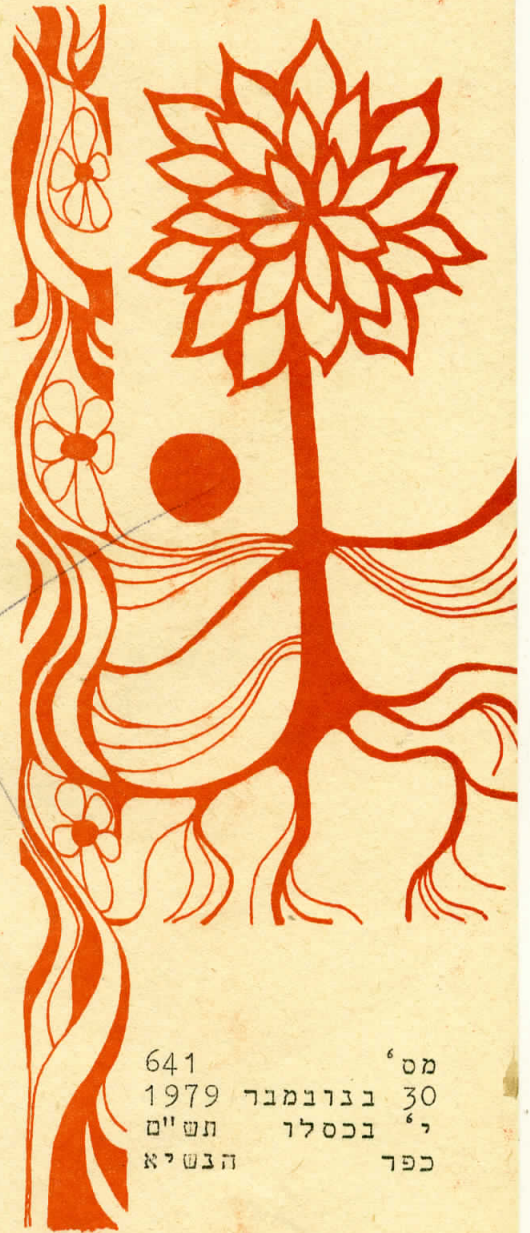
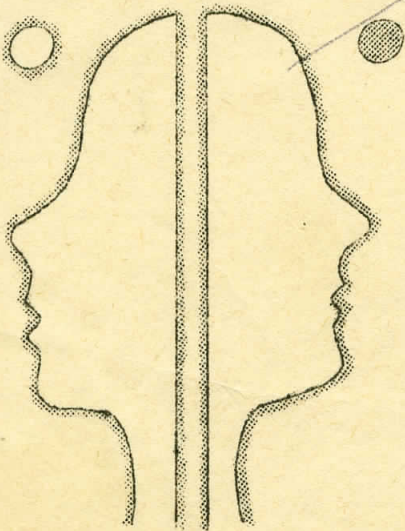

למדבי, אלהי, בדרך והתפלל
על סוד עלה קמל, על בנה פרי בשל,
על החרות הזאת: לראות, להוש, לבש
לדעת, ליחל, להכטל.

למד את שיפתותי ברכה ושיר הלל
בהתחדש זמנך עם בקר ועם ליל,
לבלי יהיה יומי היום כתמול שלשום,
לבלי יהיה עלי יומי הרגל.

לאה גולדברג

(מתוך "שירי סוף הדרך")

מס' 641
30 בנובמבר 1979
י' בכסלו תש"ם
כפר הבטיא

מה נשמע?

1.

גילינו כמה אנשים שמשובצים שלהם מגיעות לפחות 2 ביצים בנקר, ובזכות זאת הם לוקחים (בכיס) ביצה מבושלת. באקצומיה מדווחים שבשלב זה הקיצוץ היחיד הוא בביצים, אך צעדים נוספים מתוכננים והם לא יבוששו לבוא. כמוכן מבקשים מהחברים לגלות סיפוק והבנה.

* כמה מילים מפי כתובנו לעינינו הכדורסל, פלוא:-

בצורה בלתי רגילה ומפתיעה לגבי כפר הנשיא צסלל, בצבע וסומן מגרש הכדורסל, תודות לתושיתו של אלק (הפתעת השנה) משה בן-חיים ועוד כמה אנשים, אשר שמותיהם יהיו חרוטים לעולמים על מגרש הכדורסל, בצד הצפוני-מזרחי שלו. עודד מוסר שמי שיתפס ללא בעלי ספורט על המגרש, ישלח לחדרו של סעדיה לברור.

הורים, קחו זאת לתשומת ליבכם, יש כמה ילדים שכבר עברו חוריה זו על גופם. (ראה כתבה בהמשך)

* לא רק הזקנים שלנו בדבקו בשיגעון הריצה, בשבוע שעבר התקיים מירוץ עממי וגם תחרות בגבעת שתומית שבקרית שמונה, אשר השתתפו בו מאות ילדים מכל בתי הספר בגליל, כולל צפת, קרית שמונה ועד לטאסא. קבוצת הגיל הצעירה ביותר היתה 12, והמרחק 11/4 ק"מ, והשתתפו בו 11 ילדים מכיתת שבולת, 10 מארבול ו-3 מהיובל. כולם טימו את הריצה בכבוד וקבלו תעודה.

התעלתה על כולם גבי פוטש, אשר במירוץ התחרותי - בין כ-60 רצות - הגיעה במקום השלישי! כל הכבוד לילדינו.

* במדור זה, בשבוע שעבר, שמענו על יגאל הורביץ (היה זה בקשר לארז שחתך את עצמו). השבוע חזר הורביץ לכותרות בזכות הקיצוץ הדרסטי בארוחת-הבקר - ביצה אחת במקום שתיים.

* על הסרט של מוצאי-שבת לא בוכל למסור פרטים, כי גם אנחנו (כמוכן) יצאנו לפני שאפשר להבין מה קורה.

לעומת זאת, על הסרט של יום שישי "קן הקוקיה", גם לא במסר פרטים, כי אתם (כמוכן) נשאתם עד הסוף וזו היתה לפחות הפעם השניה שחזיתם בסרט מעולה זה.

* באסיפה השבוע בכח קהל רב, שלא ראינו כדוגמתו מאז "אסיפת הסמימ".

הויכוחים על ההחלטת האסיפה לסרב לבקשתו של ג'ון פלוז להתקבל למועמדות ממשיכים ללרות אותנו ומתרחבים לויכוחים על: קליטה, מיהו יהודי, עתיד המשק ועד... אנו מאחלים לג'ון, ששהה במחיצתינו זמן כה רב, פרידה קלה והצלחה בכל אשר יעשה ובכל אשר יפנה.

* מזג האוויר ערך הפזית של 180 מעלות, ובעת כתיבת (והדפסת) שורות אילו, בשטפים הדשאים והמכוניות במיים רבים שיורדים מהשמיים מלווים בברקים ורעמים.

* ארבע יעלות-חן מנודת המשק מצטרפות לצה"ל השבוע ובראה שהסובל העיקרי מכך הוא בני פוסטר שייאלץ למצוא מחליפות במקום. עבודתן של: צביה פוטש, ליאורה מנדג' יגורסקי אילה ג' קטון ואורה במלי.

באותו זמן מתלבטת הנהלת המפעל במציאת מחליף לנעם שיין שגם הוא יוצא לתגבר את שורות צה"ל.

לכולכם נאחל יציאות טובות והרבה צ'ופרים.

(המשך בעמ' הבא)

(המשך י"ה בטמע)

2.

בבזאת בסיים להשבו
שבת שלום לכולם

מאבישי, שרה
וצוות עוזריהם: פלוא,
רון פלוז ואדי.

* לא בערך משחק רוגבי בשבוע
שעבר - הורגש.

* הערב בחזה בהופעה
שהקפוצה האוסטרלית מכינה לנו
כמטיבת פרידה.

יש לשער שיהיה
קצת קשה לחזור לשיגרה לאחר
שהקפוצה הסטגונית ותוססת זו
תעזוב אותנו.
להתראות לכם!

* השבוע יערך משחק רוגבי -
יורגש (במיוחד אצל בני פוסטר).

* בליל יום רביעי, כנכל לילות
השבוע, בערך משלוח עופות בלול.
דבר אחד ייחד משלוח זה -
הפעלת הבכורה של "אורז
העופות האוטומטי". דרך הפעולה
של מכשיר מופלא זה, עדיין לוט
בערפל, אך יש לצפות להפתעות.
בקווה להתוודע לאותה מכונה
מעל דפי העלון בשבועות הקרובים.

* ביר פרלסון חזר מבית החולים
ועכשיו יש לו שני עורות-תוף -
אחת בכל אוזן, (ביר עבר ניתוח
להשתלת עור התוף באוזן).

* בנות דרור ממשיכות לתפס
את הכותרות! אחרי החתונה של
שתי בנות הכיתה, משתחררות מצה"ל
ארבע בנות:-
תמרה סמברג, דינה רחמני, דבה
שפרונג ודורית במנוב.
בנות, הצלחה בחיים האזרחיים,
בכל מקום אשר אתן שם, בעיר בשבת-
שרות ובקיבוץ, ובעיקר
תעשו חיים.

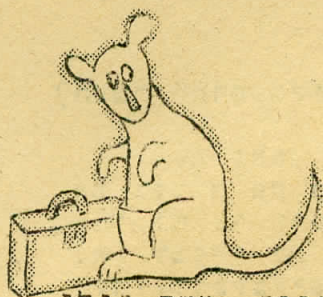
* הגיעו שתי מכובות חדשות
למשק:
פורד טרנזיט לחולה
וטובארו לבן.
חברים סעו בזהירות.

ימי הולדת

שרה	בסטר	2.12
מעין	פלמה	4.12
אברי	גליק	4.12
מרים	כהן	5.12
מעין	מסר	5.12
אבין	לויז	8.12
דבי	פרידלנדר	8.12
עמי	קפלז	8.12
יובי	קפלז	8.12

מזל
טוב!

אוסטרלים באים

ביום המישי הם עוזבים - 33 חניכי תנועת הנובים, אשר בילו במחיצתו כ-4 חודשים,

לא בזיוק בילו! עבדו, למדו, ולמעשה השתתפו איתו בחיינו הקיבוציים כמעט בכל השטחים.

מה תגובתיהם לאחר תקופה זו? ומה תגובת החברים? אני על כל פנים מוכן לרשום כאן את תגובתי, לאחר שלא רק ליוויתי אותם כאן כמדריך, אבל גם במשך 5 חודשים כשהם עוד היו במכון בירושליים לפני בואם.

התרשמות ראשונה שהנוער של היום הוא לא הנוער של הימים ההם. והתנועה היא גם לא מה שהיתה (אני מניח שאני לא מחדש הרבה, אבל יתכן ואם בהיה עוד יותר מודעים לעובדות אלה אולי יחסנו אף ישתנה בהתאם). מה הכרובה?

נדמה לי פשוט שהציפיות שלנו מוגזמות. כשהתנועה כמו הנובים אוסטרליה ובנו-זילנד יכולה לשלוח 24 מחנכים למכון (היתר היו בספחים ושבת הכשרה) אז זה כבר לא רציני. כמה סלקציה כבר יש? כולם מתאימים לחזור, להנהיג את התנועה, לא רק מבחינה ארגונית אבל גם רעיונית?

לדעתי זה מחדל של התנועה!

ואנחנו כאן למעשה צריכים לאכל את זה. רק לדוגמה, לאחר שהכנו תכנית חינוכית עבורם, לא קרה פעם שאפילו יותר מ-50% בטלו חלק. אם כן, מה השגבנו? האם מלאנו את תפקידנו כגורם מחנך בתקופת שהותם כאן?

נודאי שלא!

לגבי עבודה - איך המצב?

מבחינתם - קטסטרופה!

להערכת הצלחה! טוב, מאחר שאין להם את ההזנה שכדי ללמד מה זה קבוץ, טוב להסתובב בין הענפים להיות פקק ולעשות עבודות משעממות - אחרי הכל זה הניסיון החשוב עבורם, - ללמד לעבוד. אבל הם לא הפסיקו לבנות על כך!

לא נורא! שיבכו! השאלה היא רק האם בסופו של דבר

תפסו את המושגים היסודיים, מה זה אחריות, מה זה התמדה, מה זה סבלנות ומה זה בכובות לעבוד.

מצד ענפי המשק, עד כמה שאני שמעתי

וראיתי הם היו בסדר גמור בעבודה (לרוב) וזה לזכותם, אבל אני חושב שלא הבינו את מהות השיעור: "מה זה עבודה". אצלם היה יותר חשוב להשוות את מצבם ותנאיהם עם מתנדבים עם בני משק ואף... עם חברים!

מבחינת התנהגות כללית אוסטרלים תמיד ישארו אוסטרלים! -

קולבייט, גסיט, רבעלי חוש הומור משונה!

ובאמת פה ושם אירעו

התנגשויות בנושאים אילו.

(המשך בעמ' הבא)

(המשך "אוסטרלים באים...")

עם זאת, הם גילו די הרבה יוזמה בפעילותם הזאת, ולו רק אם בזכיר את הסרטים הנוספים שהביאו ביוזמתם ובכספם. בטוגיה זו אולי גם אתיחס ליחס של חברי המסק אליהם. כאן לצערי לא נוכל להתגאות ש"אנחנו בסדר". יש די הרבה חברים בלתי-סובלניים שלא פעם מצאו שזו הובתם לגעור, להתרות, לבזוף או סתם להפלות לרעה.

בבקשה שיתבדו לתפקיד הדרכה בקבוצה הבאה! בכוון, שיש מקום לביקורת - אבל הכל בצורה חברית, סובלנית ובצנורות המקובלים.

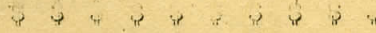
ולבסוף אם ישאלו אותי "האם בכל זאת היה טוב?" אענה "בודאי!" ללא היסוס. כי כל האירועים הקטנים, בסופו של דבר בשכחים והרושם הכללי בשאר אצלם ופה יש לנו בכס מאוד יקר וחשוב - בני משק - שאפילו יתכן בלי כוונה מיוחדת ממלאים תפקיד חשוב ביותר ביצירת הקשר החי בין שני העולמות.

כמו כן יש לציון לטובה ולהערכה את ההורים המאמצים, שגם כן משמשים גורם מחנך ומיצב.

בסכום. כל עוד שיותר חברים ירגישו את האחרייות המוטלת עלינו עם קבוצות אילו (כן, בכוון... ציונות!) אז נוכל להרים את ראשינו ולהגיד "עשינו את שלנו".

אדי

חומר למחשבה

ביום שישי מצאתי בתא הדאר שלי - כמו כל האוכלוסייה - את "דברי הכפר" כרגיל וגם את המכתב הפתוח בענין הסכון ומחירי של מוצרים טובים.

כל הכבוד למארגנים לקראת הסכון. יש אצלנו המון בזבוז; לא צריכה, אלא בזבוז במלא מובן המילה! - וכאן אני חוזרת ל"דברי הכפר" וה"מה בשמע" של השבוע. כשמדברים על הוצאות יוקר המחיה ובזבוז, האם חייבים לבסוע ביום אחד שלושה כלי ררב לבית הבתיבות לקבל חוזרים?

במחיר הדלק של היום, האם החוזרים לא יכולים לחכות שעתיים/שלוש ולחזור ברכב אחד גדול?
היו בחו"ל שבועות או חודשים ועכשיו, האם השעות האלה שכל-כך יקרות (במחיר של הרכב) מצדיקות רכב גוטף?

המשחק - "בדמה לי שאנו מליארדרים" חוגג חזק. (מיליונים כבר לא באופנה)

אבל ניתן גם לשחק "בדמה לי שהיתה שביתה והמטוס איחר בכמה שעות" לא כן?

בתיה ר.

" ארך להיות תיכונסטית בגיל 50 פלוס "
 ** ** ** ** ** ** ** ** ** ** ** ** ** ** ** ** ** **
 או חוריה ושמה "אפעל".

לפני שאתם ממשיכים לקרא, אבקש שתסתכלו רגע בדף השער.
 שם בקשתי שידפיסו חלק משיר של לאה גולדברג, שבמיוחד מצא חן בעיני
 מקורה אני שגם אתם מוצאים בו חמר למחשבה.

לימוד השיר והכרת המשוררת - הם חלק מנושא הספרות - שיעור אחד
 מיני רבים בתוכנית הלימודים שלי.

התיכונניה באפעל בהפכה במשך שנים מעטות למסלול המבוקש
 והפופולרי ביותר בתנועה הקיבוצית. כיום משתתפים בו למעלה
 מ-80 חברים משלושת התנועות. מגוון רחב מאד של חומר אנושי -
 ושובי רב ברקע, מוצא, רמה תרבותית וגיל שבע בין 60 - 125
 אבל מגמה אחת יש לכולנו - ללמד וכמה שיותר!

בכלל, באפעל יש אורירה לימודית מאד. המקום משמש גם
 ל"מרכז הדרכה תנועתית" מידי שבוע פוקדים אותו מאות צעירים,
 שבאים לכנסים טובים, ימי עיון וכו' ובמשך זמן שהותם במקום
 ממלאים את החלל בתנועה ומהומה "יוצרת".

אבל העסקים הרציניים מתרכזים סביב 3 קורסים עיקריים,
 שמתקיימים בצורה סדירה וקבועה במשך כל השנה.
 א - המסלול הדו-שבתי ששני המחזורים לומדים בעת ובעונה אחת,
 כ-35 תלמידים בכל מחזור. אלה הם לימודים המתקיימים על רמה
 אקדמית במדעי הרוח והחברה, עם אפשרות לגשת לבחינות בגרות
 בסיום הקורס.

ב - הקורס החצי-שבתי (המועד לרוב, לחברים היולת וותיקים).
 ימיה קורס - הרחבת אופקים ורכישת ידע כללי ע"ל שמיעת הרצאות
 מעבינות בעיני תנועה, כלכלה, היסטוריה, יהדות וכו'.
 45 החברים המשתתפים בקורס השנה, מאד מרוצים מתוכנית הלימודים.

וזו מביא אותי חזרה ל"תיכונניה" שלי. כפי שאמרתי יש מעל
 80 משתתפים, מחולקים ל-4 כיתות לימוד בסיסיות עם חלוקה משנית
 לאנגלית ומתמטיקה, שוב לפי כמות.

בקשר לאנגלית יש לי בעיה
 כי אני פטורה משיעורים אילו. ומכיוון ומקדישים לנושא זה הרבה
 שעות - גם עבודת-בית, יש לי, באופן יחסי, מערכת שיעורים פחות
 צפופה מהיתר. את הזמן הפנוי אני מבסה למלא על ידי שיעורים
 נוספים במקצועות שונים, במתן שיעורי עזר באנגלית ובהשתתפות
 בכמה הרצאות אצל ה"חצי שבתיים".

6

(המשך "איך להיות תיכוניסטית..")

תכנית הלימודים מקבילה פחות או יותר לזו של בית הספר תיכון גאוגרפיה (של המזרח התיכון) היסטוריה (בית שני והזמן החדש) ספרות לשון מתמטיקה והנדסה תנך ויהדות (האחרון מפי הרב אביגדור הכהן) ברוסיה לאלה, יש גם חוג לפיסיקה וכלכלה.

ופעמיים בשבוע

לימודי "תבועה" שבהם אנו משוחחים ומתווכחים על בעיות הקיבוץ וברוך השם - יש!

עד כאן - העובדות היבשות, עוד כמב מילים על צורת המורים. במשך השנים הנהלת אפעל הצליחה לגבש קבוצת מורים שהם, לפי כל הדעות, ממש יוצאים מהכלל. מלבד כשרון בדיר להעביר חומר בצורה מוצלחת, הם בעצמם בהנים מהשקידה וההיתלהבות בקרב התלמידים המבוגרים. הרי באנו לשם הלימוד עצמו, ולא דוקא לרדוף ציונים או להבחן לקראת "בגרות".

המאמץ הוא לא קטן, לא פשוט לשבת על הישבן כל הזמן ולהפעיל את הראש בלבד!

דורשים מאיתנו הרבה קריאה, הרבה עבודת בית ותירגול תרגילים. יושבים עד מאוחר בלילה, עד שהעיניים כבר לא מתפקדות. למרות זאת, יש התראגנות הבקתית, ומצליחים לארגן ערבי ריקודים ושירה ואפילו מסיבות ימי הולדת.

הסמינר במרכז איזור "יוקרה" שכון רמת אפעל (לא רחוק מבית החולים "תל-השומר") מטופל ומטופח להפליא וגם בטמינר שומרים על טביבה באה ודשאים ירוקים. במקום יש ספרייה בהדרת, חדר אוכל ואולמות. האוכל טוב, אם כי לא רואים בכלל פרי - אך מסתדרים.

לסיכום - קשה לי לבטא את בערכתי ואת אושרי שבפל בחלקי הזדמנות זו "לקחת שנה וללמוד". בכל יום אני לומדת דברים חדשים, מחדת תהליכי חשיבה ואוגרת ידע.

חבל, חבל שלא לכל אחד ניתנת האפשרות

לעבוד חנויה דומה.

אבל לאלה שרוצים, שיכולים ושמעיזים לבסות-

אני ממליצה בכל הלב.

אלזה

7.

* כיצד נאנסתי בתל-רומן !!! *

אחרי שהצלחתי למשוך את העינין שלכם למאמר שלי אין לכם ברירה אלא לקרוא את זה גם אם זה לא בנושא הב"ל.

הם פשוט עשו זאת. מגרש הכדורסל בראה כמו מגרש ולא כמו "החווה הסינית" אחרי מלחמת יום-כיפור.

אפשר לרוץ בלי ליפול לבורות או לחטוף קוצים וטרטות מהשיחים. עם קצת לחץ הצליחו פלוא ועודד לעשות את מה שלא היה מתאפשר ללא עזרתם והתעלות הכוח של חברת "אלק את אלכס בע"מ".

תוך שבוע גמרנו לצבוע את המגרש החדש בפסים יפים וישרים בעזרתם של משה גרשמן (הנסחתי להזכיר את שמו במאמר כי במאס לו לראות את שמו מופיע רק בימי הולדת או חזר מחו"ל) עשרים ילדים מביה"ס המקומי, עמליה, אבי (אחראי לאמצעי בטחון במגרש החדש) עירית (שהכיבה לבו קפה) עודד שצילם את האירוע ההיסטורי, אדי (שתמיד שאל: "בו גמרתם?") יעל שפרובג ששחררה את הילדים ממבוקת צהריים אחת כדי שיוכלו לעזור לבו, גייל (ששחררה אותם משיעור אחרי מבוקת הצהריים)

ואט שפחתי משהו אבי מצטער.

מה שבאמת רציתי לומר הוא, שפשוט היה בחמד לעבוד בצורת עם קבוצת אנשים שקצת אכפת להם, ומוכנים גם לעזר. מעבר לזה שזו היתה תופעה קיבוצית יפה. עכשיו אדי מברר בקשר לסליט חדשים ואם זה לא יעלה יותר מידי כסף, גם זה יהיה ומי יודע, אולי בשנה הבאה בקיים קבוצת כדורסל ("אם תרצו אין זו אגדה" אמר ידידינו הרצלה).

אז טוב כל הכבוד.

אורן

ג.ב. דרך אגב, יש לי דוד נפט וזה בכלל לא אכפת לי....

זה אנפת לוי!

המשק דורש עכשיו סך הכל, שבועיים טרותים מהחברים בטובה, זה נאמת לא הרבה. השורותים בשמירה, בחדר אוכל או אפילו במפעל.

אני בכל השנים לא הבנתי דבר אחד בגישה של החברים, מדוע, כאשר משרתים בחדר האוכל או במפעל, החבר יודע שבשבוע הנ"ל זהו מקום העבודה שלו ואילו שעות העבודה שלו,

הוא מתחיל בזמן

וגומר בזמן, מבצע את העבודה בצורה הטובה ביותר שהוא יכול, אך כאשר זה בא לשמירה, הוא מרגיש לא רק שהוא יכול לזלזל, אלא שהוא חייב לזלזל, אחרת אולי משהוא יצחק עליו.

לדאברובי, ישנם

חברים שלא מתחילים בזמן את השמירה, לא גומרים בזמן, ובאמצע מוצאים זמן להופיע בסרט או בכל חכבית אחרת שמושכת אותם, או שכמה חברים חושבים ששמירה זו הזדמנות מצוינת לעשות או לגמור איזו עבודה בענף שלהם.

בלי להתיחס לצד הבטחוני, אין שום הבדל היכן החבר משרת,

בכל מקום צריך לעשות את העבודה במלוא האחריות.

באותה הזדמנות, הייתי רוצה לציין שהשומר לא מחליף את הנהג -

התורן. ואני מבקש מהחברים לא לדרוש מהשומרים בטיעות לראש פינה או לכל מקום אחר, אפילו שזה יותר קל בשעה זו בערב למצא את השומר מהנהג התורן.

ג'רי

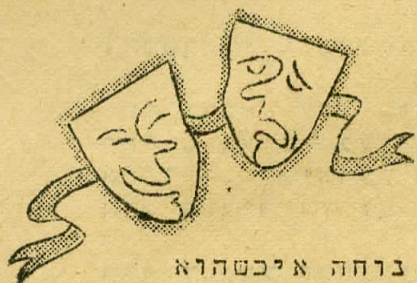
דו"ח ישיבת וו.בנימ - יום ד' 21.11.79

דיון

1. יש 16 יחידות בקיבוץ מאוחד שטרם שופצו. בדירות אילו חימום המיים בנפט, ובחלק גדול מהן אין כיור בכניסה. בוסף לבעיות הבולטות האלה, החשמל אינו תקין מבחינה בטיחותית, בכמה מן החדרים התקרה שוקעת, ויש גם חדרים שהגג מעליהם דולף. לפי החלטת ו. המשק ממרץ 78, 2 בתים ישופצו מידי שנה.

טוכם: - לבצע תיקונים ושיפוצים שוטפים בלבד, כדי שיהיה אפשר לשכן את המסתחררים מן הצבא בתנאים מתקבלים על הדעת.

2. מטיבת מתגייסים ומסתחררים - טוכם לארגן את המטיבה המסורתית הזאת בערב שבת האחרון של דצמבר, דהיינו 28 לחודש. הורים ומסתחררים - שימו לב - עליכם להכין קטעים מתאימים לתוכנית. תוך זמן קצר צודיע על האתראים למטיבה, בבתיים תמסרו את רעיונותיכם למיכאל כ.

יום במותו של תרבותניק

עמוק בליבו של רכז תרבות קיימת הרגשה לא נוחה איכשהוא
כאשר הוא מביא תכנית מבוזזת. מצד אחד זהו פתרון קל מידי, התחמקות
מהתמודדות עם בעיה אדיאלוגית של תרבות עצמית ומצד השני תכניות
כאלו עלולות להיות לא רציביות, חסרי "תכן רציבי".

תדעו לכם שהמילה

"בידור" נחשבת לקללה במילון התרבות.

לכן אני מרגיש צורך להסביר את עצמי, להתנצל ולהוריד מכתפי
עול של אשמה משום שהנאתי הנה את ההצגה "הכתובה" בה בהנבנו כל כך
כולנו. בקודת המוצא בהסבר שלי הוא שלמעשה הנאת ההצגה לא היה
פתרון קל.

לכל הבראה לעין, ההכנות הבלעדיות לערב הדרושות ממני הן:-
לדאוג לתורבים שיסדרו את הדר האוכל, יקימו את הבמה ויגישו קפה
בהפסקה. בקיצור למסור לאריאלה דשימה של תורבויות ולהשאיר לה
לעמל. (בשביל זה ברתבים לו יומיים בשבוע?)

שבוע ימים מראש סידרתי את העצבים עם אריאלה - פגישה של
חמש דקות בדרך לעבודה. אך לאט, לאט הופיעו פרטים אחרים שצריך
היה לטפל בהם:- לדבר עם האקבור שיתן כיבוד, למצא מתנדב לצייר
את ההודעה, לקבל את פני השחקנים ולדאג להם, למצא דרך להתחיל
את המופע כמה שיותר מוקדם אחרי ארוחת ערב. התעוררו שאלות בוספות:-
מהן דרישות הלהקה לבמה, תאורה, הדר הלבשה ותחבורה.

הבמה - מסדרן העבודה קבלתי אדם, במקום ובשעה שקבענו כדי
לעזור לי להעמיס את הבמה על עגלה ולהוביל אותה מהפוייליון עד
לחדר האוכל. ועוד אדם שיעזור לי להחזיר את הבמה ביום א'.
בקשתי מפתח לפוייליון מאדי, אך הוא בדיוק היה בדרך לצפת ולא
היה לו זמן לגשת הביתה. ג'ים היה בחופש. תפסתי את יוחנן אבל
אין לו מפתח. את שמו של בעל המפתח השלישי אני לא זוכר, אבל לא
חשוב, גם לו אין מפתח. דוד דבולט עוסק שם בהתעמלות כל יום -
חוץ מיום שישי ולכן גם המפתח שלו היה בבית. בתן לקח אותי לביתו
ומסר לי את המפתח.

בקשתי טרקטור מעובדי המטע, אבל לא היה ביכולתם לתת לי אותו
לפני 13.30 אחה"צ - אולי אפילו יותר מאוחר.

לאנשי הפלחה אין

טרקטורים בכלל. ענף האבוקדו היה אדיב וחיובי אך אחד המכונות שלהם
היה עסוק עד אחרי הצהריים והשני עמד תקוע עם פנצ'ר.

(המשך "יום במותו של תרבותביק")

אך הובטח להם תיקון באותו היום ואז יהיה אפשר לקבלו. במרוך לא ראו בזאת כל בעיה, לכן קבעתי איתם טעה שאמור לקחת את הטרקטור המתוקן. כשירדתי לקבלו, לא דובים ולא יער, הפשתי ומצאתי מוסכביק הוא הסביר לי על שינוי תוכנית - אין תיקון.

בסוף חיכיתי עד שיוחזן

הלך לאכול וסחבתי את הטרקטור שלו מבלי לנקש. הצלחתי להחזיר למקום שתי דקות לפני שהוא חזר להפש אותי. כך הצלחתי לבצע שלב א' - למקם

עגלה ליד הפויליון.

כן, העגלה - יוחזן הסכים לתת לי אחת העגלות הכבודות שלו בלי בעיות, אבל היא עדיין היתה צמוסה כאשר הגעתי לקחת אותה. הוא הציע לי לקחת את עגלת החול מהמפעל, למזלי הטוב היא היתה ריקה, זיכר נדיר.

הלהקה לא שלחה הודעה מודפסת משלה, למרות ההתחייבות. מצאתי חברה לצייר לי פלאקט בקלות - עופרה היתה רק השביה ברשימה - לא רע. אגב, ההודעה המודפסת הגיעה בדואר ביום ו' ותליתי גם אותה.

בכדי לדרוש מינימום אנשים בעבודה נוספת, בקשתי מצוות חדר האוכל שיסדרו את הכסאות ביודעין שהטינו יכביד עליהם מעט. ברגע האחרון הסתייגתי ובקשתי משני חברי ועדת הרבות להופיע "לשם פיקוח בלבד". טוב עשיתי, מפני שהם כמעט סדרו את הכל - אף אחד לא דבר עם אנשי הצוות הפשוטים והם לא התלהבו מהרעיון כאשר הקשר שלי זכר להגיד להם.

סמכתי מראש על יעקב שיהיה בוכה לעזור לסדר את התאורה, ברוס עמד להכנס לבית חולים. ביום ה' שכב יעקב חולה חזרת.

לא ברוא -

הטכנאים של הלהקה אמרו לי שאין להם כל צורך בעזרה, הם רק צריכים תקע של 3 פזות על יד הבמה. זה דבר פשוט הדורש רק קבל מהדלפק. שלושה חשמלאים לא ידעו מאומה מהדבר, הרביעי הסכים לטפל בעיני בתבאי שאמצא קבל מתאים. הקבל המבוקש במצא במחסן התאורה ואני התלבטתי עם לבקט מאנשי החולים (שהם אנשי התאורה שלנו) מפתח למחסן. למזלי ישנו טובי המחליף של ג' ים, בתור אדיב שבטיח להביא את הקבל לארוחת ערב.

אני מתבייש להגיד שצעקתי עליו כשהוא לא עשה זאת, בטענה "שבשאר עוד המון זמן". הסתבר שלקבל לא היו חיבורים בכרזים ולכן באמת היה צורך להביא אותו מוקדם.

הטכנאים של ההצגה הגיעו, הבאתי אותם למועדון ונתתי להם קפה. באותו הזמן הבנתי ששניים מצוות הבמה לא הופיעו מפני שבני מטפחותיהם לא מסרו להם את הפתקים שלהם מתיבת הדאר. רצתי לעזור לשני עמיתי מועדת תרבות אשר טרחו והזיעו לסדר כסאות. בין הפעולות עליתי שוב להרגיע את הטכנאים חסרי הטבלות - שני חברי שהיו צריכים לטפל בהם לא הופיעו עד יותר מאוחר. השחקנים באו ורצו לשתות קפה, לבלוע אספרינים ולהתלבש, גם זה דרש לא מעט התרוצצות מצידו. ההצגה התחילה כמעט בזמן והיתה טובה! ג' ורג' באי

הרהורי כפירה (או: ניסיון להתאים מאמר לכותרת משומשת)

מעשפה חומה... חותמת משולשת... מילואים... יורד דרומה
באוטובוס מגויס של אגד. צבע החאקי שולט בכל: - אותו צבע שטני
המעלה את פוטבציאל-השיבה, האדישות והתאווה-המיבית בכמה מאות
אחוזים.

בוטעים לאורך הרצועה; עזה, חן יובט, רפיח, כפרי הפליטים,
פתחת-רפיח והנה המושבים הישראליים (עדיין) של הפיתחה. איזה מעבר
חד ממדבר צהוב ומקום מחייה לעלובי-החיים לאזור שופע ירק, מטופח
ומטופל. תהא דעתי הפוליטית אשר תהיה איני יכול להתעלם מהתופעה
הישראלית הזאת של "כיבוש המדבר".

"טוב מראה עיניים... ואכן, טוב מראה עיניים חד פעמי ממאות
ואלפי עדויות כתובות ומצולמות. ראייה אישית בלתי אמצעית של ברוך
היא קשר מיוחד לאותו מקום. שפת המלל עזיה מכדי להעביר חוריות
מסוג זה... אצלינו יודעים זאת ובמודע או שלא במודע בקשרים בני
האפץ הזאת באלפי נימים של רגש אל המקום: מטילים... מטילים...
מטילים...

...ובעודי מטיל מגלה אני את רב-גורביותו של מימד הזמן: -
מי אינו מכיר את כביש הכביסה מראש-פינה? והנה אני מהלך דגלית
והנרף שובה! ברכו עוברים את המרחק ב-5 דקות וברגל בשעה בערך,
שההבדל עצום! - בהליכה מתחדדים לעיניך כל אבן, עיקול בכביש,
או גבעה קטנה... אתה מבחין בפרטים הקטנים של אבני הכביש...
מה בדיוק במצא מאחורי סלע... יחסי הגורבים, הצבע והצורה של אותו
עץ אלון עתיק... ועוד... ועוד... בקודות של ציר הזמן.

וככל שתאט הליכתך כן יתחדדו הפרטים שבדרך... ילך ויטשטש
הרצף הכללי: - במעבר מהיר תבחין ברצף הגיוני (הנקרא במקרה זה
"כביש") אך בפרטיו לא תבחין. יחסי גומלין... יחס הפוך בין בקודה
לקו... בין הרגע לנצח...

(המשך בעמ' הבא)

סבלנותם של זקני העם הסיכום נובעת מנקודת ההסתכלות על החיים כעל קו ארוך ומתמשך מן העבר הרחוק אל העתיד הבלתי יודע ובבחי מרצף של נקודות הווה: - הדגש על כל החיים - על אותו קו במימד הזמן, בותן להם את אותה סבלנות מפלאה שהרי מהי נקודה מתוך שרשרת אין סופית של נקודות? מהו הרגע מתוך הנצח? מהו האדם הבודד מתוך עולם מפלא זה (מהו הפרט בחברה הקבוצית?!)?

בקצהו השני של יחס גומלין זה נמצאים אילו החיים את הרגע, אלה המבחינים בדקויות ופרטי החיים: "אתמול - כבר עבר ומחר... מי יודע?"

האדם המעשי, הקיצוני במעשיותו, ללא סבטימנטים לעבר... ללא תקוה לעתיד... החי מן היד לפה (אומנם היד לעיתים גדושה ומלאה)... אותם החיים את פרטי הפרטים של ההווה ומאבדים תוך כך את תחושת הרצף של כלל הנקודות שעל הקו - את תחושת הנצח: מימד הזמן אבד להם - בעבורם קפא הזמן על שמריו והפך לגוש מוצק.

רובנו ככולנו נמצאים מתנדנדים בין שני קצוות אלו. ההבט-האנושי-על-חיים הוא מעגל שלם של השקפות, הנסגור, מצד אחד, ע"י הנמצאים על הקשת הרחבה שבין שתי הקצוות ומצידו האחר ע"י אותו פאראדוקס הקובע כי הרגע, ההווה, הוא נקודה על קו החיים הנצחיים ויחד עם זאת ההווה הוא נצחי והוא קיים תמיד מעצם הגדרתו.

"מטורפי הריצה" שביבינו לצידם של הרובני הטיול הרגלי, רוכבי האפניים ורודפי המהירות המטורפת של הרכב הממוצע, מהווים המחשה לאותו מעגל מפלא של זמן... איש איש ומימד הזמן שלו.

... אבל הבה הגיע האוטובוס למחנה הצבאי על אוהליו המחודדים ואפרוריותו המדכאת!!!
לעזעזל!

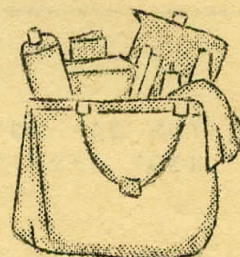
מדוע חייבים החיים הנפלאים האלה

להזדהם בפסולת ה"מציאות"??

דוד אלמן

המרכולית

פתיחת המרכולית החדשה לקצירת בקבוצה ליום א'
16 בדצמבר 1979.

ביום שבת לפני כן, בשעה 9.00 בבקר יתקיים טקס הפתיחה,
ועד השעה 12.00 תהיה המרכולית פתוחה לקהל הרחב להיכרות המקום
ולשתיית לחיים.

על מנת לאפשר העברת המרכולית
אבו נאלצים לסגור את הכל-בו הקיים למטך שבוע ימים -
מיום 9 עד 16 בדצמבר, ולא נוכל לשרת את קהל לקוחותינו הנאמן,
בימים אילו.

אבו מבקשים את שליחת החברים על הסבל הנגרם להם
עקב כך, ומיעצים להם לערוך את קבוצתיהם לקראת החג בעוד
מועד.

על קיום ערב הברתי, בו בודיע פרטים נוספים וניתן
תשובות על שאלות החברים בנושא, תפורסם הודעה.

ד"ח ממרכז האיחוד מיום 26.11.79

בנואי למסור דו"ח על ישיבה, שבועם דנה בנושא יבש כמו תקציב, שלחבר מן השורה אין קשר ישיר אליו, צריך תמיד למצא איזה ספור לפרפרת כדי לגרון את המאמר.

אודה על האמת, אבל הפסדתי את ראשית הדיון, כי בנוסעי העירה באוטובוס, יצא במזלי לבסע עם זהב צאצא של יוסף בן יעקב אבחנו ע"ה שעליו אמר פרעה: "ולא ירים איש את ידו ואת רגלו" כי הוא החליט להיות צדיק כמוהו ולא להשאיר אף אחד בדרך, ולכן בסע כ"אוטובוס מאסף" מראש פיבה עד תל-אביב, העלה בוסעים והורידם, וכתוצאה מכך הגעתי לכרך הגדול אחרי השעה 10.00 (הישיבה נפתחה ב-9.30).

וכעת לעבין, - כמו תמיד, מתגברת המציאות על התכנון, והדיון גלש עד מהרה לנושא השביטה שהוכרזה ע"י ההסתדרות ליום ג' זה, היו הרבה דעות בעד וגם נגד אבל לצערי הופסק דיון מעבין זה במחציתו, כשבודע פסק הדיון של בית המשפט לעבודה בירושללים האוסרת את השביטה מחוסר התראה מוקדמת מספיקה כדין, ולכן חזרו בליט ברירה לדיון על התקציב.

בעצם היה זה דיון על עקרונות המיסוי בתנועה הקיבוצית המאוחדת, למציאת פשרה בין שיטות המיסוי של האיחוד ושל הקיבוץ המאוחד, ומאחר והדיון לא הוכן כראוי, הוחלט שלא להחליט ולדון בזה שנית, ועד-אז להסתפק בגביית סכום מהמשקים, כמקדמה לתקציב או מיסוי שעוד צריכים להחליט עליו, היו גם הסתייגויות מבין החברים בעבין יד טבנקין שבאפעל, ששם בחוצה השקעה גדולה כדי להתאימו לדרישות סל תנועה עם 150 קיבוצים, השקעה הנחשבת העיבי כמה כלא במקום כעת, במצב הכלכלי בארץ.

אושר פה אחד, גילוי דעת של הזדהות איחוד הקבוצות והקיבוצים עם פעולת ההסתדרות בשבוע האחרון.

יצחק עדר.

הודעות

כל מי שזקוק לתיקונים קלים,
בבנין וזגגות, מתבקש להשאיר
הודעה במסרד של אלק.

גם אלו שביקשו כבר
ועדיין לא בעבר,
מתבקשים

לעשות כך.

אלכס

המרפאה מודיעה:-

ביום ג' 4.12 תתקיים פגישה
עם דר' בולצבסקי ועם האחות יביתה,
כל המטפלות

ההורים וסתם חברים
המעורבים, מוזמנים להכין שאלות
לקראת פגישה זו.

ערבדי המופאה.

קבלת שבת

כדי להקל על כולנו - לאור
המספר הגודל בקהל האוכלים
שמתאסף בקבלת שבת,

שנינו את

מספור השולחנות. שולחן 15 י
יעמוד באותו מקום אבל יהיה מס'
16. וכך כל יתר השולחנות
ממספר 15 עד 27 כולל בוטיף
בספרה אחת.

ברור?!

שבת שלום!

נטע.

לכל ענפי השרותים שיש
הודעה מיוחדת, בבקשה
מכם, תלו גם בלוח ההורים
באנגלית, או תנו לי
להכניס ל"דף ההורים".

תודה

פיליס ל.

ת.ד. 108